

ГЛАВА 1. ПРОРОЦТВО

Спекотний літній день розтанув, просотавши долину нічною прохолодою. Потoki місячного світла м'яко окреслили крони високих дерев, під якими притулився невеличкий монастир Забутих душ. Він був відгороджений від сторонніх очей густими заростями так, що навіть пильне око не відразу помітило б його серед хащів.

У дворі монастиря, неподалік баштових воріт, напівколом сиділи ченці ордену провісників, одягнені в плащі з каптурами. Вони смажили у багатті нехитру вечерю, неголосно пережартовуючись.

На арковому ярусі дзвіниці, що височіла над воротами монастиря, стояв молодий монах-дозорець. Він уважно вдивлявся в темряву, яку зрідка порушувало мерехтіння світлячків. Раптом нічну тишу прорізало зловісне та протяжне вовче виття. Дозорний стурбовано вчепився в поручні дзвіниці. Він побачив, що до монастиря стрімко біжить високий, м'язистий чоловік. Щось у його

фігурі здалося дуже дивним, навіть неприродним. Молодий чернець поривно нахилився вперед, і його очі широко розкрилися від страху: чоловік, який біг до монастиря, мав укриті шерстю, вигнуті вовчі ноги й величезні пазури на пальцях рук. Це був вовкулака — магічна покруч людини та звіра. За ним верхи на конях мчали його підручні. Дозорний ахнув, кинувся до дзвону й почав бити на сполох у ту саму мить, коли вовкулака підбіг до воріт й одним духом їх перестрибнув, опинившись на монастирському подвір'ї.

Ченці ордену провісників, вихопивши шаблі, кинулися один до одного, утворивши живий щит біля входу в монастир. На вилицюватому обличчі вовкулаки блиснули ошкірені ікла та бурштинові очі. Він люто загарчав, розгорнувся й ударив своєю пазуристою лапою по величезному дерев'яному засуві монастирських воріт. Підпора з тріском розлетілася в друзки, ворота розчахнулися й у двір увірвалися підручні вовкулаки. Із розгону, мов буревій, перевертень вривався в наїжачену шаблями лаву ченців, збиваючи їх із ніг. У розрив хлинули спільники перевертня, стріляючи з пістолів та арбалетів і рубаючи захисників клинками. Зав'язалася запекла сутичка.

Вовкулака, не зволікаючи, метнувся до монастиря. Однак двоє ченців перетяли йому шлях. Змахнувши руками з гострими, як лезо, пазурами, перевертень миттю розправився зі стражами. Але не встиг вовкулака ступити й двох кроків, як із дзвіниці сплигнув молодий дозорець і рубонув його шаблею по плечу, залишивши глибоку рану. Перевертень оцирився й відкинув дозорця з такою силою, що бідолаха відлетів, наче дерев'яна іграшка, і своїм тілом уцент розніс ґратчасті двері монастиря. Не зважаючи на рану, що миттю загоїлася, вовкулака кинувся у пролом, залишивши підручних битися з рештою охорони.

Принюхуючись, перевертень зазирнув до приземкуватої, скупко обставленої келії. Чотири закріплені на мідних тринюгах чаші з палахкою олією освітлювали приміщення, кидаючи на стіни тремтливі відблиски. Посеред кімнати сидів настоятель монастиря — сивочолий, з довгою бородою, одягнений у старезну важку рясу. Колись блакитні очі монаха так поблякли від часу, що здавалися скляними. Перед ним стояла дерев'яна рама для плетіння сувоїв, на якій було натягнуто біле, тонке полотно. Настоятель провів долонею по голові й у руці залишилося тонке пасмо волосся, яке він, спритно перебираючи пальцями, вплив у тканину. Полотном пробігли легкі іскристі брижі.

— Віддай сувій, Алдріне, і я залишу тобі життя! — прогарчав вовкулака, входячи до келії.

Монах, здригнувшись, озирнувся. Якусь хвилину настоятель і перевертень із ненавистю дивилися один на одного. І враз Алдрін, перекинувши стілець, зірвав із рами полотно, кинувся до мідної чаші й жбурнув сувій у вогонь. Вовкулака підскочив до старого, з розмаху вдарив його правою лапою, а лівою схопив сувій, що полум'я вже встигло добряче облизати. Монах повалився на підлогу, штовхнувши спиною чашу, і вона, падаючи, зачепила іншу тринику, а та — наступну. Чаші з гуркотом покотилися дерев'яною долівкою, вивергаючи розпечену вогнисту олію.

— Ти запізнився, Злидню, — прохрипів Алдрін. — Місяць відкриє свою душу опівночі. Твій хазяїн не встигне прочитати пророцтво...

Злидень, по-звірячому блиснувши очима, метнувся до дверей і вискочив назовні. Навіть не глянувши на підручних, вовкулака стрілою помчав у ніч, залишаючи за спиною охопленій вогнем монастир.

Слушуючи землю вовчими ногами, Злидень щодуху летів вузькою лісовою стежкою. Він раз у раз кидав занепокоєний погляд у небо. Серед важких грозових хмар сяяв великий місяць, обік якого нечіткими обрисами зароджувався ще один — примарний.

Раптом ліс порідшав, розійшовся, і вовкулака вбіг у широке подвір'я древнього, колись величного замку. Укриті мохом та поцятковані тріщинами кам'яні стіни зловісно вимальовувалися в темряві. Крізь гілки кривих мертвих дерев, що чорними кістками стирчали навкруги, виднілися напівзруйновані верхівки старовинних башт. До зовнішнього замкового муру тулився дерев'яний міст, перекинутий через широкий, каламутний, зарослий ряскою рів.

Стрімголов промчавшись по мосту, Злидень наблизився до стіни, де замість воріт був вмурований помережаний рунами кам'яний круг, схожий на величезне жорно. Перевертень скинув пазуристу руку й швидко торкнувся рун у визначеному порядку. Магічні символи замерехтіли червоним світлом, і кам'яне кружало зрушило з місця, відкриваючи прохід. Злидень гайнув

у внутрішній двір замку, де його зустріли лише вкриті патиною років мармурові скульптури. Деякі з них були майже зруйновані, проте все ще несли на собі відбиток колишніх розкошів. Посеред двору ажуровою аркою вигинався напівзруйнований, освітлений смолоскипами місток. Колись під ним дзеленчав оточений рідкісної краси квітами прозорий ставок, а нині розтікалося гниле болото. Злидень кинувся до башти, що височіла в кутку, й шпарко поліз угору по стіні, чіпляючись кігтями за кладку та вправно долаючи вертикаль. Із нелюдською спритністю балансуючи на примурках та каменях, що випиналися зі стіни, він дістався балкона й зник у темряві отвору.

Злидень опинився у великій посутенілій залі. Стіни тут іще зберігали вишуканість старовинного ліплення. Замшілі колони підтримували оповите пліщем склепіння, під яким погойдувався зотлілий прапор із гербом. Посеред зали стояв велетенський обвуглений дуб. Вкрите рунами залізне кільце на опорах утримувало стовбур так, що здавалося, ніби дерево висить у повітрі. Листя на його розлогих гілках висохло й пожухло, а в корі зяяла велика розколина. Серед коріння, що огорнуло кам'яну підлогу химерним візерунком, розташувався стіл, на якому лежали потьмяніла від часу зубчаста корона та старовинна мапа. Перевертень стривожено закрутив головою, наче вірний пес, який шукає хазяїна. Зіркий вовчий погляд вихопив із темряви знебарвлений портрет вродливої жінки.

— Ти майже запізнився! — прогримів із темряви владний голос, і в Злидня, прискаючи іскрами, вдарила червона блискавка. Вовкулака, здригнувшись, вилетів із навіси, але встиг зачепитися лапою за край потрісканої балюстради. Перевертень знову видряпався на балкон, і його тіло перемінилося: пазурі втягнулися, ноги зменшилися, з них щезло хутро, а гострі ікла затупилися, ставши зубами. Злидень опустився на коліно чоловіком із красивими рисами обличчя й копицею темного волосся, недбало зібраного у вузол на потилиці. Тільки бурштинові очі й шрам на лобі, що перетинав ліву брову, виказували в ньому звіра.

— Винен, володарю Морок! — покірно опустивши голову, Злидень дістав із-за пазухи обгоріле полотно.